رویداد

ستاد پیگیری ارتباطات نوروزی تشکیل شد

● **شرق:** رئیس سازمان تنظیم مقررات ارتباطات، از تشکیل ستاد نوروزی ارتباطات و فناوری اطلاعات به منظور خدمات‌رسانی و پاسخ‌گویی بهتر و مناسب‌تر به مشترکان اپراتورهای ارتباطی و فناوری اطلاعات در نوروز ۹۶ خبر داد. علی‌اصغر عمیدیان با اعلام این خبر گفت: «براساس ابلاغ سازمان تنظیم مقررات و ارتباطات رادیویی، اپراتورهای موبایل موظف شده‌اند با برنامه‌ریزی مناسب در ایام نوروز به‌ویژه در جاده‌های پرتردد و نقاط سیاحتی و زیارتی مسافرپذیر نسبت به بهبود وضعیت شبکه و خدمات و همچنین افزایش ظرفیت با استفاده از ایستگاه‌های متحرک اقدام کنند». او ادامه داد: «در نوروز مصرف خدمات صوتی، پیامکی و اینترنت مشترکان نسبت به روزهای عادی افزایش می‌یابد، برهمین‌اساس اپراتورهای تلفن همراه موظف شده‌اند برنامه‌های ویژه‌ای را برای تخصیص ظرفیت مناسب و مدیریت خدمات داشته باشند که البته این موضوع از چند ماه قبل در دستور کار اپراتورها قرار گرفته و با شناسایی نقاط مرتبط برای بهبود و افزایش ظرفیت و خدمات اقدام کرده‌اند».

اعلام کیفرخواست علیه هکرهای یاهو

● **مهر:** انتظار می‌رود مقامات وزارت دادگستری آمریکا به‌زودی کیفرخواستی را علیه متهم اصلی هک سایت یاهو صادر کنند. در جریان هک‌های مکرر این سایت، اطلاعات خصوصی بسیاری از کاربرها افشا شده است. براساس گزارش رویترز، عامل اصلی هک یاهو مردانی هستند که در روسیه و کانادا زندگی می‌کنند. درحالی‌که احتمال دستگیری مظنون ساکن در کانادا بسیار زیاد است، بعید به نظر می‌رسد دستگیری عامل این حملات هکری در روسیه به‌سادگی ممکن باشد، زیرا روسیه و آمریکا با هم قرارداد تبادل زندانیان و محکومان امضا نکرده‌اند. در جریان هک‌شدن مکرر حساب‌های کاربری کاربران خدمات ایمیل یاهو اطلاعات یک میلیارد کاربر این سایت در فضای مجازی افشا شده است. افشای این موضوع به حسن شهرت و اعتبار یاهو بسیار لطمه زد. به عنوان مثال شرکت وریزون که قصد داشت یاهو را با پرداخت رقمی بیش از ۴.۵ میلیارد دلار خریداری کند، به همین علت تخفیفی ۳۵۰ میلیون‌دلاری از یاهو گرفت. همچنین میلیون‌ها کاربر یاهو به‌شدت به مدیران این سایت اعتراض کردند.

۸۰ هزار ترابرد موفقیت‌آمیز بوده است

● **ایرانا:** به گفته سرپرست معاونت نظارت و اعمال مقررات سازمان رگولاتوری، ۱۶۴ هزار و ۶۷۸ درخواست ترابرد از زمان اجرای طرح ترابردپذیری شماره‌های تلفن همراه (MNP) ، از سوی مشترکان در سامانه مدیریت ترابردپذیری ثبت شده که از این تعداد ۸۰هزارو ۱۴۵ ترابرد با موفقیت تکمیل شده است. حسین فلاح‌جوشقانی دراین‌باره گفت: «میزان درخواست‌های ترابرد تکمیل‌شده در شهریور امسال ۳۳ درصد بوده که در پایان بهمن‌ماه به ۶۳ درصد رسیده است همچنین میزان درخواست‌های ترابرد ردشده در شهریور ۲۴ درصد بوده که در پایان بهمن‌ماه به ۶.۴ درصد رسیده است». او ادامه داد: «میزان درخواست‌های ردشده از سوی اپراتورها در بهمن‌ماه نسبت به ماه قبل از آن کاهش یافته و از ۷.۵ درصد به ۶.۶ درصد رسیده است و میزان درخواست‌های ترابرد تکمیل‌شده نیز از ۵۹ درصد در پایان دی‌ماه به ۶۵.۷ درصد در پایان بهمن‌ماه رسیده که یکی از نشانه‌های بهبود عملکرد ترابردپذیری است». او افزود: «۳۰ درصد از درخواست‌های ترابرد ثبت‌شده از سوی متقاضیان لغو شده و ۱۶ درصد از درخواست‌ها نیز به دلیل موارد ۱۲گانه در قواعد تجاری مانند احرازنشدن هویت، پرداخت‌نشدن صورت‌حساب و رعایت‌نکردن ترابرد نظیر به نظیر (اعتباری به اعتباری یا دائمی به دائمی) رد شده‌اند». به گفته او، حدود ۲۳ درصد از درخواست‌های ترابرد نیز به علت پاسخ‌ندادن مشترک به پیامک تأیید ارسالی از سوی مرکز مدیریت Time out شده‌اند که البته به دلیل آشنایی نسبی مشترکان با مراحل ترابردپذیری این آمار نسبت به ماه‌های گذشته کاهش یافته است.

سیم‌کارت‌های «شاتل موبایل» با پیش‌شماره ۰۹۹۸

● **شرق:** مدیرعامل شاتل موبایل از تخصیص پیش‌شماره منحصربه‌فرد ۰۹۹۸ با کد یک از سوی سازمان تنظیم مقررات و ارتباطات رادیویی به این اپراتور نسل جدید تلفن همراه کشور خبر داد. آرش کریم‌بیگی با اعلام این خبر گفت: «این سیم‌کارت‌ها علاوه بر قابلیت برقراری مکالمه و تبادل پیامک به عنوان خدمات پایه، آخرین فناوری‌های دسترسی به اینترنت پرسرعت مبتنی بر شبکه‌های 3G، 4G ، 4.5G و امکان اتصال به شبکه اینترنت ثابت نسل ۴ (TD LTE) و Wi-Fi را در اختیار مشترکان و متقاضیان قرار می‌دهد. او ادامه داد: «اپراتورهای مجازی نوع اول (Full MVNO) خلاف اپراتورهای مجازی نوع دوم (Light MVNO)، دارای تمام امکانات، تجهیزات فنی و هسته شبکه تلفن همراه بوده و با به‌کارگیری زیرساخت رادیویی شبکه‌های تلفن همراه موجود، خدمات نوآورانه و متمایزی را به مشترکان خود ارائه می‌کنند».

اختلافات سیاسی دولت‌ها بر سر راهبری اینترنت

فرهاد اعتمادی*

ایکان مؤسسه‌ای غیرانتفاعی است که در ششم نوامبر ۱۹۸۸ براساس قوانین ایالت کالیفرنیا تأسیس شده و درنتیجه تابع قوانین این ایالت است. این مؤسسه در دوران دولت کلینتون و به منظور راهبری و مدیریت اینترنت و تأمین ثبات عملیاتی آن ایجاد شده است. از نظر حقوقی، ایکان مؤسسه‌ای است مستقل و دولت آمریکا نباید به طور مستقیم در فعالیت‌های آن دخالت کند. اما چند روز پس از تأسیس آن، یادداشت تفاهمی بین ایکان و وزارت بازرگانی آمریکا به امضا رسید که براساس آن دولت آمریکا، از قدرت و نفوذی فوق‌العاده نسبت به ایکان برخوردار شد. درواقع بررسی یادداشت‌های تفاهم و قراردادهای امضاشده بین دولت آمریکا با مؤسسه غیرانتفاعی ایکان و شرکت خصوصی وری‌ساین (VeriSign) حاکی است که دولت آمریکا از طریق کنترل این دو مؤسسه از قدرت و نفوذی فوق‌العاده در مدیریت شبکه جهانی اینترنت برخوردار است. در حقیقت، رابطه ایکان و وزارت بازرگانی آمریکا را می‌توان به رابطه «مجری» و «کارفرما» تشبیه کرد که طبق آن مجری از سوی کارفرما موظف است وظایفی را انجام و گزارش منظم فعالیت‌های خود را ارائه دهد و کارفرما نیز به نوبه خود بر فعالیت‌های مجری نظارت داشته باشد. در حقیقت، دولت آمریکا هر وقت بخواهد، می‌تواند از طریق اعمال فشار بر ایکان از ایجاد نام دامنه اینترنتی جدید جلوگیری کند. اقتدار ایکان و نفوذ دولت آمریکا در مدیریت شبکه جهانی اینترنت، آن‌هم بدون همکاری و مشارکت سایر کشورها، مورد انتقاد قرار گرفته است. البته یک شورای مشورتی دولتی با شرکت تعدادی از کشورها در ایکان وجود دارد، اما این شورا تنها نقش مشورتی ایفا می‌کند. برخی از صاحبنظران معتقدند راهبری اینترنت، با توجه به چنین وضعیتی، فاقد هرگونه مشروعیتی است. به‌علاوه، با توجه به اینکه ایکان در انتخاب مؤسسات ثبت‌نام‌های دامنه به هرنحو که مایل است عمل می‌کند، این رویه نشانه نبود شفافیت در راهبری اینترنت است. با این‌که اینترنت رسانه‌ای بین‌المللی است اما ناعادلانه در کشور ایالات متحده تمرکز پیدا کرده است. درنتیجه با یک مثلث قدرت مواجه هستیم که رئوس آن را دولت آمریکا، وزارت بازرگانی، سازمان تخصصی غیردولتی (ایکان) و بخش خصوصی (شرکت وری‌ساین) تشکیل داده‌اند.

هم‌اکنون در جهان ۱۲ مرکز دیگر نیز هست که ۱۰ مورد آن در ایالات متحده، دو مورد در سوئد و انگلیس و یک مورد در ژاپن قرار دارد و وظیفه کپی‌کردن اطلاعات سرور اصلی، یعنی سرور A، برعهده این کارگزاران است. با توجه به اینکه بین کارگزاران، سه مورد خارج از محدوده صلاحیت سرزمینی دولت آمریکا قرار دارد، درصورت بروز اختلاف بین دولت آمریکا و متحدین سنتی این کشور، ایالات متحده نمی‌تواند متحدین غربی خود را از دسترسی به شبکه محروم کند. درحقیقت متحدین سنتی ایالات متحده (اروپا و ژاپن) در مقابل تهدیدهای ایالات متحده از مصونیت کافی برخوردارند، اما سایر کشورهای جهان چنین امتیازی ندارند و در صورت اجماع غرب، تحریم اطلاعاتی یک کشور درحال‌توسعه به‌راحتی امکان‌پذیر است. ایران هم‌اکنون به طور نسبی مورد تحریم اطلاعاتی قرار گرفته و دسترسی کاربران ایرانی به تعدادی از پایگاه‌های علمی، عملا امکان‌پذیر نیست. با وجودی که دولت آمریکا همواره اعلام کرده که از جریان آزاد اطلاعات حمایت می‌کند، اما در عمل ایران را تحریم کرده است (میرعمادی، ۸۵-۱۳۸۴، صص.۶۹-۶۳). البته ایالات متحده مدعی است که محدودیت‌های ایجادشده از سوی مؤسسات غیردولتی این کشور انجام گرفته و اقدامات آنها قابل انتساب به دولت آمریکا نیست. از نظر این دولت، دو مؤسسه وری‌ساین و ایکان طبق قوانین آمریکا تأسیس شده‌اند و از شخصیت حقوقی مستقلی برخوردارند و شاکیان آنها در هر مورد باید دادخواست خود را به مراجع قضایی ایالات متحده ارائه کنند. در اینجا این سؤال مهم مطرح می‌شود که آیا اعمال و اقدامات غیرقانونی این مؤسسات از نظر حقوقی قابل انتساب به دولت آمریکاست و برای این کشور مسئولیت بین‌المللی ایجاد می‌کند یا به لحاظ ماهیت غیردولتی آنان، ایالات متحده مسئولیتی در قبال عملکرد این مؤسسات ندارد؟ براساس ماده «یک» طرح مواد، درباره مسئولیت بین‌المللی کشورها (۲۰۰۱) که به تصویب مجمع عمومی سازمان ملل رسیده است (قطعنامه شماره ۱۸۳/۵۶)، عمل یا رفتار متخلفانه موجب مسئولیت بین‌المللی دولت می‌شود. همچنین ماده «دو» طرح مواد، برای ایجاد مسئولیت بین‌المللی دو شرط را ضروری می‌داند: اولا، لازم است عمل متخلفانه قابل انتساب به دولت باشد؛ ثانیا، چنین اقدام یا قصوری متضمن نقض یکی از تعهدات بین‌المللی باشد. در ماده ۴ طرح مواد تصریح شده است که عمل خلاف بین‌المللی، طبق حقوق بین‌الملل، از هنگامی به یک کشور منتسب می‌شود که ارکان تحت اقتدار او آن عمل را انجام داده باشند، لذا دولت‌ها مسئول اقدامات ارگان‌های خود هستند. بنابراین، رفتار یا اعمال اشخاص خصوصی (اعم از حقیقی یا حقوقی) را نمی‌توان به عنوان عمل خلاف بین‌المللی محسوب و آن را به دولت منسوب کرد و او را مسئول شناخت. این قاعده را می‌توان از مفهوم مخالف ماده ۵ طرح مواد نتیجه‌گیری کرد.

بااین‌حال، ممکن است در مواردی اعمال و رفتار اشخاص خصوصی در قلمرو کشوری موجب مسئولیت بین‌المللی آن دولت شود. براساس طرح مواد، چنین وضعیتی در چند حالت به وجود می‌آید. طبق ماده ۵، اعمال شخص یا نهادی که از ارکان دولت محسوب نمی‌شود، ولی براساس قانون این حق را پیدا کرده تا بخشی از اقتدار عمومی را اعمال کند، می‌تواند عمل کشور تلقی شود و موجبات مسئولیت دولت را فراهم آورد. به‌علاوه، طبق ماده ۸، در صورتی که ثابت شود شخص یا گروهی از اشخاص براساس دستور، تحت هدایت یا کنترل دولت، عملی را انجام داده‌اند، مسئولیت آن عمل متوجه دولت است. ضمنا طرح مواد، وضعیتی را پیش‌بینی می‌کند که در نبود مأموران رسمی، افراد خصوصی وظایف آن‌ها را بر عهده بگیرند. در این حالت اعمال این اشخاص براساس ماده ۹ قابل انتساب به دولت است. علاوه بر تمام موارد فوق، طبق ماده ۱۱، چنانچه اعمال یا رفتاری متخلفانه قابل‌انتساب به دولتی نباشد، ولی عملا مورد پذیرش یا تأیید دولت قرار گرفته باشد، در این وضعیت عمل مزبور عمل کشور تلقی می‌شود و مسئولیت آن متوجه دولت است.

بنابراین، با در نظر گرفتن مفاد طرح مواد راجع‌به مسئولیت کشورها، می‌توان نتیجه گرفت که اقدام احتمالی مؤسسه ایکان در حذف نام دامنه یک کشور، قابل انتساب به دولت آمریکا خواهد بود؛ زیرا اولا، وظایفی که هم‌اکنون ایکان بر عهده گرفته وظایفی است که در گذشته به عهده وزارت بازرگانی آمریکا بوده و سپس به این مؤسسه تفویض شده است. درحقیقت، ایکان هم‌اکنون بخشی از اقتدار عمومی دولت آمریکا در مدیریت نام‌های دامنه را اعمال می‌کند و درنتیجه طبق ماده ۵ طرح مواد، اقدامات ایکان قابل انتساب به دولت آمریکاست؛ ثانیا، ایکان براساس قراردادهای خود با وزارت بازرگانی عملا تحت‌کنترل دولت آمریکا قرار دارد؛ بنابراین، براساس ماده ۸ طرح مواد، اقداماتش قابل انتساب به این دولت است. ضمنا براساس حقوق بین‌الملل، در مواردی رفتار اشخاص، موضوع نبود پیش‌بینی و پیشگیری از وقوع تخلف یا نبود کفایت کنترل یا کوتاهی یا عدم مراقبت لازم در این امر از سوی ارکان دولتی را مطرح می‌کند. در این حالت، مسئولیت کشور ناشی از عمل عامل خسارت نیست، بلکه به دلیل رفتار خود ارکان کشور است که تعهد به مراقبت را، که بر عهده آن‌هاست، انجام نداده‌اند (ضیایی بیگدلی، ۴۷۹،۱۳۸۵). بنابراین، با توجه به اینکه، طبق یادداشت تفاهم بین ایکان و وزارت بازرگانی آمریکا، دولت ایالات متحده موظف به نظارت بر عملکرد ایکان است، در صورتی‌که این دولت از اقدامات متخلفانه ایکان جلوگیری نکند، به دلیل اعمال ارکان خود، مسئولیت بین‌المللی خواهد داشت. همچنین ماده ۴ اعلامیه اصول اجلاس جهانی سران درباره جامعه اطلاعاتی، با صراحت بر حق دسترسی تمامی افراد به اطلاعات بدون محدودیت‌های جغرافیایی تأکید کرده‌اند. ضمنا اصل جریان آزاد اطلاعات که دولت ایالات متحده متعهد به رعایت آن است، می‌تواند یکی از اصول کلی حقوقی شناخته‌شده باشد که در این‌باره مورد استناد قرار گیرد. علاوه بر این، براساس اصل کلی حقوقی دیگر، هیچ دولتی حق ندارد از سرزمین خود به گونه‌ای استفاده کند یا اجازه استفاده از آن را بدهد که موجب صدمه به سرزمینی دیگر شود (ایان برانلی، ۱۱۰،۱۳۸۳ و مقتدر، ۱۴۷، ۱۳۸۱). بنابراین، دولت ایالات متحده موظف است از اقدامات ایکان، که به حقوق مشروع سایر ملل لطمه می‌زند، ممانعت کند. دولت آمریکا مدعی است که راهبری اینترنت مسئله‌ای فنی و موضوعی تخصصی است و مدیریت شبکه بالطبع باید در اختیار نهادهای تخصصی بخش خصوصی باشد. اما کشورهای درحال‌توسعه که از نفوذ و تسلط دولت آمریکا بر مؤسسه ایکان به‌خوبی مطلع هستند، بر این نکته پافشاری می‌کنند که مدیریت شبکه، علاوه بر جنبه‌های فنی و تخصصی، دارای ابعاد مهم سیاسی است که به منافع ملی و حق حاکمیت همه کشورها به‌نوعی مربوط می‌شود و درنتیجه همه کشورهای جهان باید در راهبری اینترنت سهیم و شریک باشند. مواضع ایالات متحده را می‌توان از ابعاد مختلف مورد انتقاد قرار داد. اولا، حتی اگر طرفدار آن باشیم که علاوه بر دولت‌ها، بخش خصوصی نیز باید در راهبری اینترنت سهیم باشد، طرفداری از مشارکت این بخش نمی‌تواند و نباید تا حدی گسترش یابد که دولت‌ها از حق مشروع خود محروم شوند. همان‌طورکه دستورکار تونس (پاراگراف ۳۰) به‌درستی بیان کرده «اینترنت منبع عمومی جهانی است»؛ بنابراین، چگونه از دولت‌های جهان می‌توانیم انتظار داشته باشیم که مدیریت منابع و ثروتی را که به همه مردم جهان تعلق دارد، به بخش خصوصی واگذار کنند. بخش خصوصی بالطبع به دنبال منافع خود است، در حالی‌که در مدیریت شبکه باید منافع عمومی را نیز در نظر داشت. ثانیا، دولت آمریکا همواره ادعا کرده که دولت‌ها نباید در مدیریت شبکه دخالت کنند و بهتر است راهبری اینترنت در اختیار بخش خصوصی باشد. اگر این نظریه را بپذیریم، این مطلب به طور منطقی به ذهن متبادر خواهد شد که بنابراین، دولت آمریکا نیز نباید در مدیریت شبکه دخالت کند. اما به‌خوبی می‌دانیم که دولت آمریکا به هیچ‌وجه حاضر نیست از امتیازات و اختیارات خاصی که در مدیریت شبکه برخوردار است، صرف‌نظر کند. اگر مدیریت شبکه باید در اختیار بخش خصوصی باشد و مشارکت دولت‌ها در این امر، به دلایل فنی و غیرفنی، نامناسب است، پس دولت آمریکا نیز باید از کنترل مؤسسه ایکان و سرورهای بنیادین، خودداری کند. اما ایالات متحده رسما اعلام کرده که مایل است همچنان نقش تاریخی خود را در هدایت شبکه حفظ کند. ادعاهای دولت آمریکا حتی نتوانسته متحدین اروپایی این کشور را مجاب کند؛ به نحوی که آنها هم خواهان «بین‌المللی شدن راهبری اینترنت» هستند.

در جریان برگزاری دومین مرحله از اجلاس سران درباره جامعه اطلاعاتی در تونس (۲۰۰۵)، دو سند مهم بین‌المللی به تصویب رسید. سند اول، یعنی سند تعهدات تونس (Tunis Commitment) در واقع همان اصولی که در اعلامیه اصول در ژنو به تصویب رسیده بود را بار دیگر تکرار می‌کند. اما سند دوم، یعنی دستورکار تونس (Tunis Agenda)، حاوی پیشرفت مذاکرات، هر چند جزئی در زمینه راهبری اینترنت و مشارکت بین‌المللی در زمینه مبارزه با شکاف دیجیتال است. اجلاس جهانی سران درباره جامعه اطلاعاتی بدون‌شک نقطه عطف مهم در تاریخ محسوب می‌شود و یادآور اختلاف کشورهای در حال توسعه با کشورهای صنعتی بر سر رژیم حقوقی حاکم بر اعماق دریاهاست. در اواخر دهه ۶۰ و اوایل ۷۰ میلادی کشورهای در حال توسعه خواهان آن بودند که اعماق دریاها خارج از محدوده فلات قاره به عنوان میراث مشترک بشریت شناخته شود و به سود همه کشورها به‌ویژه کشورهای در حال توسعه مورد بهره‌برداری قرار گیرد. این نظر نهایتا مورد پذیرش همه کشورهای جهان قرار گرفت ولی در مورد روش دستیابی و اجرای این اصل تاکنون توافقی بین کشورهای شمال و جنوب حاصل نشده است. در مورد رژیم حقوقی حاکم بر اینترنت نیز، در اجلاس‌های جهانی سران درباره جامعه اطلاعاتی، اینترنت به عنوان یک منبع عمومی جهانی شناخته شد و توافق شد که همه کشورها از حقوق و تکالیف مساوی در مدیریت آن برخوردار باشند. بنابراین، مواضع کشورهای درحال‌توسعه از نظر حقوقی تثبیت شد ولی در مورد نحوه اجرای این اصل تاکنون توافقی صورت نگرفته و مذاکرات بین‌المللی در این زمینه همچنان ادامه دارد.

به طورکلی، اقتدار ایکان و نفوذ دولت آمریکا در مدیریت شبکه، آن هم بدون همکاری و مشارکت سایر کشورها، مورد انتقاد گسترده قرار گرفته است. در اجلاس‌های جهانی سران درباره جامعه اطلاعاتی، وضعیت فعلی راهبری اینترنت، حتی مورد حمایت متحدین سنتی ایالات متحده، یعنی کشورهای اروپایی، که خواهان بین‌المللی شدن مدیریت شبکه بودند، قرار نگرفت. در وضعیت فعلی که تنها دولت آمریکا در راهبری اینترنت نقش ایفا می‌کند، مشروعیت مدیریت شبکه از جانب سایر دولت‌ها با سوال مواجه شده است. به‌علاوه، همان‌طور که ملاحظه شد، ایکان در انتخاب مؤسسات ثبت‌نام‌های دامنه به هر نحو که مایل است عمل می‌کند که این رویه حاکی از نبود ضابطه‌مندی و شفافیت در راهبری اینترنت است. به همین دلیل با تلاش‌های کشورهای درحال‌توسعه در اسناد اجلاس جهانی سران درباره جامعه اطلاعاتی، در نهایت مقرر شد همه کشورها در راهبری اینترنت نقش و مسئولیتی برابر داشته باشند و مدیریت آن شفاف و بدون تبعیض باشد. اما تا زمان مشارکت واقعی سایر دولت‌ها در راهبری اینترنت، چنانچه ایالات متحده با بهره‌برداری از نفوذ خود بر ایکان بخواهد دولتی را از فضای مجازی‌اش محروم کند، این امر نه‌تنها مغایر با جریان آزاد اطلاعات و به منزله محرومیت از حق دسترسی به آن تلقی خواهد شد، بلکه به معنی نقض حاکمیت آن کشور نیز خواهد بود. در اینجا باید به این نکته اشاره کرد که امروزه حق حاکمیت تنها به معنای اعمال اقتدار در قلمرو سرزمینی، هوایی و دریایی نیست، بلکه این حق به‌منزله حق دسترسی به فضای مجازی تخصیص‌یافته در اینترنت نیز قابل تفسیر است و محرومیت از آن مسلما از جانب هر کشوری به منزله اقدامی خصمانه و نقض حاکمیت ملی تلقی خواهد شد.

***مدیرگروه ارتباطات کمیسیون ملی یونسکو- ایران**

دریچه

وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات:

حجم‌خوری اینترنت نداریم
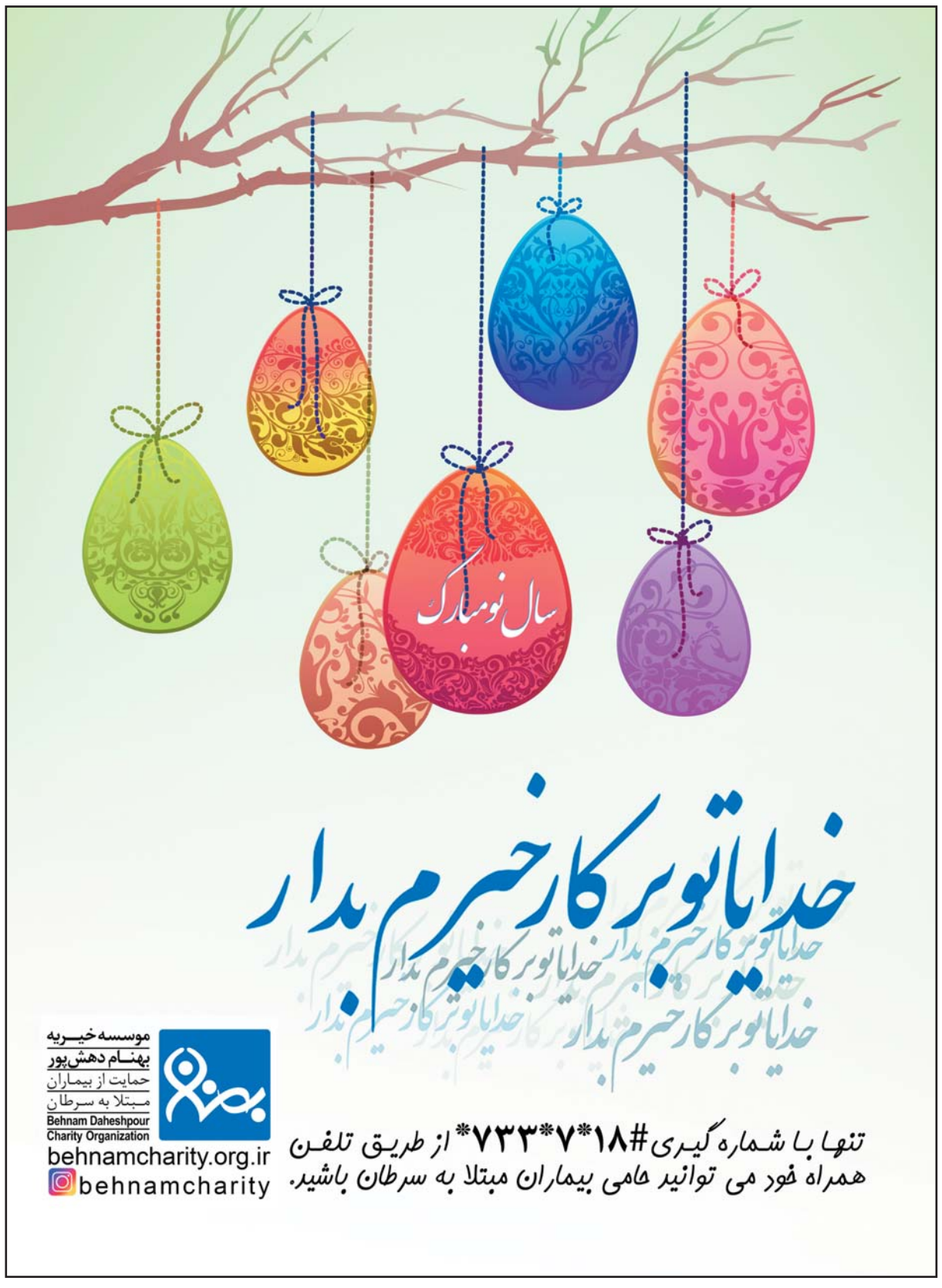
● بررسی‌های صورت‌گرفته در کمیته‌ای به منظور بررسی حجم اینترنت همراه حاکی از آن است همان‌طور که پیش از این هم اعلام شده بود، آنچه باعث پایان زودهنگام حجم بسته‌های اینترنت می‌شود، استفاده مشترکان از فایل‌های ویدئویی است که حجم بالایی دارند و نه کم‌فروشی اپراتورهای همراه. به گزارش ایسنا محمود واعظی مطلبی را روی شبکه اجتماعی خود قرار داد که در آن گفته است: «با توجه به مطالبی که شما دوستان در پست‌های قبلی درخصوص وضعیت حجم اینترنت اپراتورها و نحوه محاسبه اعلام کردید، کمیته ویژه‌ای برای بررسی این موضوع تشکیل شده است، لطفا اطلاعات دقیق از مشکلات خود را به سامانه و شماره تلفن ۱۹۵ اعلام کنند». در پیگیری آخرین وضعیت فعالیت‌های این کمیته، وزیر ارتباطات در پاسخ به رسانه‌ها تأکید کرده بود: «اولین گزارشی که این کمیته از رصد آنلاین استفاده کاربران اینترنت داشته، نشان می‌دهد اتفاق ویژه‌ای دراین‌خصوص روی نداده و این تنها احساس کاربر است که اینترنتش زود تمام می‌شود. در گذشته کاربران از یک بسته اینترنت بیشتر برای متن استفاده می‌کردند اما امروز یک بسته اینترنت بیشتر برای دانلود ویدئو و حتی کتاب صرف می‌شود». او ادامه داده: «تعداد کاربران اینترنت بسیار زیاد است و دلیلی برای کم‌فروشی اپراتورها وجود ندارد. وی خاطرنشان کرد: محاسبه استفاده کاربران از اینترنت دستی نبوده و هوشمند است و به‌همین‌دلیل ما معتقد نیستیم کم‌فروشی صورت می‌گیرد اما بااین‌حال به کاربران توصیه می‌کنیم اپلیکیشنی که سازمان تنظیم مقررات و ارتباطات رادیویی برای نشان‌دادن میزان مصرف اینترنت کاربران راه‌اندازی کرده است را دانلود کرده تا به صورت شفاف میزان مصرف‌شان را رؤیت کنند». محمود واعظی درباره پیگیری‌های به‌عمل‌آمده درباره انتقادات مردم از پایان زودهنگام حجم بسته‌های اینترنتی، می‌گوید: «بررسی‌های فشرده‌ای روی این موضوع صورت گرفته و بررسی موارد انتخابی و همچنین شکایاتی که در سامانه ۱۹۵ ثبت شده بود گویای آن است که اپراتورها هیچ‌گونه تخلفی در این زمینه نداشته‌اند». او ادامه می‌دهد: «اینکه متأسفانه در برخی رسانه‌ها و روزنامه‌ها از اصطلاح حجم‌خوری استفاده می‌شود تعبیر درستی نیست. اکنون تمام امور اپراتورها به شکل هوشمند صورت می‌گیرد و به شکل دستی نیست تا امکانی وجود داشته باشد تا حجم مصرف مشترک تغییر کند.